

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek JUDr. Anny Petruľákovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: **I., a.s. Bratislava**, L., Bratislava, zast. JUDr. M. V., advokát. P., Bratislava, proti žalovanému 1. rade: **JUDr. J. S.**, správca konkurznej podstaty úpadcu M., s,r.o v konkurze, P., P., Prešov, **o určenie pravosti, výšky a poradia pohľadávky v sume 100 571 475,09 Sk**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. marca 2008 č.k. 4 Cb /1048/2002-150 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. marca 2008 č.k. 4 Cb/1048/2002-150 **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutý rozsudkom zamietol žalobu a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

Podľa odôvodnenia rozsudku žalobca sa svojím návrhom domáhal, aby súd určil, že podmienená pohľadávka žalobcu voči úpadcovi vo výške 100 571 475,09 Sk je po práve v prvej triede s právom na oddelené uspokojenie.

Podaním zo dňa 14.3.2008 žalobca spresnil žalobný petit tak, aby súd určil, že podmienená pohľadávka žalobcu voči úpadcovi vo výške 100 571 475,09 je oprávnená s tým, že pohľadávka vo výške 55 000 000,-Sk sa považuje za podmienenú pohľadávku s právom na oddelené uspokojenie zo založeného majetku vo výške 55 000 000,-Sk a v časti, v ktorej nebude pohľadávka uspokojená z výťažku zo založeného majetku, sa zaraďuje ako pohľadávka prvej triedy.

Návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti M., s.r.o., N., P. bol podaný na Krajský súd v Košiciach dňa 21.8.2001. Súd uznesením zo dňa 21.2.2002 sp. zn. 5K 232/01 vyhlásil konkurz na majetok úpadcu a za správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. J. S.. Žalobca si konkurznou prihláškou zo dňa 17.4.2002 uplatnil voči úpadcovi svoju pohľadávku vo výške 100 571 475,09 Sk s nárokom na oddelené uspokojenie vyplývajúcu z Dohody o pristúpení k záväzku č. 08/070/2001 zo dňa 25.6.2001 v znení dodatku č. 1. zo dňa 21.12.2001 z Úverovej zmluvy č. 72100-3616070/4900 zo dňa 21.6.2001 v znení dodatku č. 1 zo dňa 21.6.2001. Žalobca si uplatnil právo na oddelené uspokojenie v celkovej výške 100 571 475,09 Sk, vyplývajúce zo zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníctva k peňažným prostriedkom úpadcu č. 07/070/2001 zo dňa 25.6.2001 v znení dodatku č. 1 zo dňa 21.12.2001.

Súd konštatoval, že správca konkurznej podstaty na prieskumnom pojednávaní nepoprel oprávnenosť ani výšku prihlásenej pohľadávky, ale poprel len žalobcov nárok na oddelené uspokojenie z dôvodu, že získal právo na oddelené uspokojenie v posledných dvoch mesiacoch pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. Súd z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca uzatvoril s úpadcom zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k peňažným prostriedkom č. 07/070/2001 zo dňa 25.6.2001 a dňa 21.12.2001 dodatok č. 1 k tejto zmluve.

Súd z ustanovenia § 14 ods. 1 písm. f/ ZKV, podľa ktorého vyhlásením konkurzu zanikajú práva na oddelené uspokojenie (§28), ktoré sa týkajú majetku patriaceho do podstaty a veritelia ich získali v posledných 2 mesiacoch pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu vyvodil, že veritelia, ktorí získali právo na oddelené uspokojenie 2 mesiace pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, nemajú postavenie oddeleného veriteľa. Nedostatok výslovnej právnej úpravy práv na oddelené uspokojenie tých veriteľov, ktoré vznikli od podania návrhu do vyhlásenia konkurzu, logicky a účelovo vyložil tak, že zanikajú tiež práva na oddelené uspokojenie, ktoré veriteľ získal po podaní návrhu.

Pretože zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k peňažným prostriedkom č. 07/070/2001 bola uzatvorená dňa 25.6.2001 t.j. v období 2 mesiacov pred podaním návrhu na

vyhlásenie konkurzu, zaniklo vyhlásením konkurzu žalobcovi ex lege právo na oddelené uspokojenie. Preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a navrhol ho zmeniť tak, že súd určuje, že podmienená pohľadávka žalobcu voči úpadcovi vo výške 100 571 475,09 Sk je pohľadávkou s právom na oddelené uspokojenie na prvom mieste zo založeného majetku vo výške 55 000 000,-Sk a priznáva mu náhradu trov I. stupňového i odvolacieho konania.

Vytýka súdu prvého stupňa, že v odôvodnení rozsudku podľa § 157 ods. 2 O.s.p, nepodal výklad aplikovaného § 14 ods. 1 písm. f/ ZKV, hoci v rámci odôvodnenia sa opiera práve o logický u účelový výklad „získania práva na oddelené uspokojenie" ako aj právneho osudu práva žalobcu na oddelené uspokojenie, ktoré žalobca získal v období po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu.

Podľa odvolateľa súd prvého stupňa sa nesprávne vysporiadal so skutočnosťou, kedy „získal“ žalobca právo na oddelené uspokojenie. V uvedenom prípade nie je podľa neho právne relevantný moment uzatvorenia zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k peňažným prostriedkom, ale právne relevantný je moment prevodu vlastníckeho práva k peňažným prostriedkom na veriteľa. Má za to, že právo na oddelené uspokojenie žalobcu vzniklo až momentom prevodu vlastníckeho práva k peňažným prostriedkom

Je názoru, že v § 14 ods. 1 písm. f/ ZKV je striktne presne stanovené obdobie, kedy zanikajú práva na oddelené uspokojenie, je to obdobie výlučne dvoch mesiacov pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. Súd pri právnom posúdení lehoty pre zánik práva na oddelené uspokojenie nesprávne aplikoval uvedenú právnu normu extenzívnym výkladom a contra legem rozšíril obdobie, v ktorom zanikajú práva veriteľov na oddelené uspokojenie, čím je neoprávnene dotknuté právo žalobcu na oddelené uspokojenie.

Poukazuje na čl. 2 Ústavy SR, ako aj na Zbierku nálezov a uznesení Ústavného súdu SR ako aj opätovne na Úpravu ZKV platnú v ČR.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobcovmu odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako správny potvrdiť, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 O.s.p. bez účasti žalovaného, ktorý svoju neúčast' ospravedlnil, podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

Zo spisového materiálu odvolací súd zistil a konštatoval, že súd prvého stupňa náležite a dostatočne zistil skutkový stav a vyvodil z neho, na základe správneho právneho posúdenia správny právny záver. Svoje rozhodnutie, právne závery a posúdenia náležite odôvodnil v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.

Dôvodom odvolania je odlišný názor súdu 1. stupňa a odvolateľa na výklad § 14 ods. 1 písm. f/ ZKV.

Podľa § 14 ods. 1 písm. f/ ZKV, vyhlásením konkurzu zanikajú práva na oddelené uspokojenie (§ 28), ktoré sa týkajú majetku patriaceho do podstaty a veritelia ich získali v posledných 2 mesiacoch pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu; ak sa konkurz zrušil podľa § 44 ods. 1 písm. a/ možno tieto práva znovu uplatniť. Ak sa však veci alebo tieto pohľadávky pri výkone rozhodnutia v uvedenej lehote speňažili, bude výťažok na tie pripadajúci zahrnutý do podstaty.

Odvolateľom zastávaný výklad tohto ustanovenia, o ktorý opiera dôvodnosť svojho odvolania, že totiž toto ustanovenie striktnne vymedzuje obdobie, kedy zanikajú práva na oddelené uspokojenie ako obdobie výlučne dvoch mesiacov pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, nie je správny. Nie je správny ani názor, že ZKV neupravuje „právny osud“ práv na oddelené uspokojenie u tých veriteľov, ktorí získali právo na oddelené uspokojenie v období po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu a odvolanie sa na právnu úpravu v ČR a jej novelizáciu obdobného ustanovenia nepreukazuje správnosť zastávaného názoru o nedostatočnosti právnej úpravy; prípadne nemožnosti správnej a jednotnej interpretácie tohto ustanovenia. Nie je správny ani odvolateľov názor, že výklad tohto ustanovenia tak, že zahŕňa obdobie medzi 2 mesiacmi pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu po jeho vyhlásenie znamená prídanie niečoho k právnej norme, jej dopĺňanie.

Odvolateľov prístup k interpretácii cit. ustanovenia § 14 od s. 1 písm. f/ ZKV je chybný.

Je nesporné, že na správnu interpretáciu akéhokoľvek ustanovenia zákona treba okrem gramatického výkladu aplikovať aj výklad logický, to znamená, že náplň použitých slov treba zisťovať podľa toho, aký význam sa im prikladá v právnej praxi a teórii, pričom treba mať na zreteli, že každý zákon iná svoj účel svojej systematické členenie, ktoré má samozrejme tiež vplyvný výklad v ňom zaradeného ustanovenia.

Citované ustanovenie § 14 ods. 1 písm. f/ ZKV tvorí súčasť ust. § 14 až § 14b nesúcich nadpis Účinky vyhlásenia konkurzu. To znamená, že aj ust. ods. 1 písm. f/ ZKV upravuje účinky vyhlásenia konkurzu, teda že nesporne vyhlásením konkurzu zanikajú presne označené práva na

oddelené uspokojenie, teda práva týkajúce sa majetku patriaceho do podstaty a veritelia ich získali v posledných dvoch mesiacoch pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. Čisto gramatický výklad výrazu a veritelia ich získali v posledných dvoch mesiacoch pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, by bol možno taký, aký podáva odvolateľ, logický výklad v spojení s náležitosťou výkladu zo zreteľa právnej teórie a praxe a účelu právnej úpravy je taký, že, ako sa uvádza na začiatku citovaného ustanovenia. „vyhlásením konkurzu“ zanikajú práva na oddelené uspokojenie, ktoré sa týkajú majetku patriaceho do podstaty a veritelia ich získali v období počnúc 2 mesiacmi pod podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a končiac jeho vyhlásením. Teda zákon týmto ustanovením predlžuje obdobie získania práv na oddelené uspokojenie, ktoré vyhlásením konkurzu zanikajú na obdobie 2 mesiacov pred podaním návrhu na vyhlásenie do jeho vyhlásenia podobne, ako toto obdobie skracuje dokonca až na deň rozhodnutia súdu v prípade upravenom ust. písm. g/ cit. paragrafu.

V prípade ust. § 14 ods. 1 písm f/ ZKV, pokiaľ sa má vykladať uvedeným spôsobom nejde o akési vyplnenie vakuu v právnej úprave, teda neúpravy príslušnej situácie „pridávaním k právnej norme“ ide len o výklad v právnych normách obvyklého a nutne úsporného teda stručného ale pritom presného vyjadrenia úpravy konkrétnej situácie.

Súd 1. stupňa v závere svojho rozhodnutia si síce osvojil žalobcov názor o nedostatku v znení ust. § 14 ods. 1 písm. f/ ZKV čo do úpravy spornej otázky, avšak správne ustanovenia interpretoval logickým výkladom vychádzajúc aj z účelu aplikovaného ustanovenia a následne aj aplikoval.

Pokiaľ odvolateľ vytýka súdu 1. stupňa, že sa v odôvodnení rozsudku nezaoberal a nevysporiadal otázkou „získania práva na oddelené upokojenie“ odvolací súd uzavrel, že to nebolo potrebné vzhľadom na to, že jej riešenie nemalo žiaden vplyv na rozhodnutie veci. Podstatný bol výklad ust. § 14 ods. 1 písm. f/ ZKV a vysporiadania sa s ním v odôvodnení rozsudku je plne v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. stručné, jasné a výstižné.

Na tomto základe odvolací súd napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Úspešnému žalovanému vzniklo podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žiadne si neuplatnil, preto mu ju odvolací súd nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 1. októbra 2008

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M. N.